

saa stærkt peger paa Erhvervslivets hele Forhold, saa er det i denne Forbindelse en overordentlig rimelig Ting, og Spørgsmaalet bliver da igen, om der i det Aar, der er gaaet, kan siges at være gjort fra Statens Side, hvad man med Rimelighed kan forlange, at der skulde gøres for at forbedre Erhvervsforholdene. Dette Spørgsmaal har jo, som naturligt er, de forskellige Partiernes Ordførere været inde paa, efter at de Konservatives Dagsorden er fremlagt, idet der jo i denne Dagsorden staar, at man maa beklage, at Regeringen har vist en saa overmaade ringe Evne til at hjælpe paa disse meget vanskelige Forhold.

Jeg har af mine Erfaringer draget den Lære, at naar man efter at have haft Ordet faar Svar af en Ordfører eller af en Minister, kan man i Almindelighed gaa ud fra, at vedkommende ikke har forstaaet saa særdeles meget af det, man har sagt, og Sandsynligheden for, at dette vil være Tilfældet, forøges ikke saa ganske lidt, naar de, man gerne vilde have skulde høre en lille Smule opmærksomt efter, taler med forskellige andre. Det er maaske en praktisk Maade at tage det hele paa, navnlig da, hvis Konklusionen skal være den, at det overhovedet er ligegyldigt, hvad den paagældende siger; men man har naturligvis altid svært ved selv at indse, at maaske andre er tilbøjelige til at mene saaledes.

Som sagt, vi har i vor Dagsorden givet Udtryk for den Mening, at der fra Regeringens Side i det Aar, der er gaaet, er gjort alt for lidt for Erhvervslivets Trivsel, og deroverfor har da saavel det ærede Medlem Hr. Rode som senere den højtærede Statsminister sagt, at naar der er gjort saa lidt, som der er, er det i allerhøjeste Grad de Konservatives egen Skyld. (*Statsministeren* [Stauning]: Det er rigtigt!). Ja, det er rigtigt, at det er sagt, men det er ikke rigtigt, at det er saaledes. Det er nemlig aldeles ikke saaledes. Det er efter min Overbevisning — som jeg tror vil deles af de fleste udenfor denne Sal — givet, at de Forslag, som er fremsat af Regeringen, selv om de var blevet gennemført ganske i den Form, hvori de blev fremsat, vilde have haft grumme ringe Indflydelse paa hele Erhvervslivets Tilstand. . . . (*Statsministeren* [Stauning]: Saa skulde De prøve!). Saa skulde man prøve, siger den højtærede Statsminister. Ja, det er let nok sagt, men hvis saa Prøven faldt uheldigt ud, hvad saa? Hvilke Følger vilde der saa komme ud deraf? Vil man saa ikke med absolut Sikkerhed kunne slutte, at Regeringen saa vilde give det en eller anden Begrundelse, men den vilde i hvert Fald

ikke give den Begrundelse, at det var *Forslagene*, der var noget i Vejen med? Nej, Forholdene ligger nu en Gang ikke saadan, at man som Børn kan sige: Prøv at tage den og den Ting, og se, om du kan have nogen Fornøjelse af den eller ej! Det, der her er Tale om, er at give Regeringen Ting, Instrumenter, der koster mange Penge, og hvis det saa viser sig, at de ikke gjorde den Nytte, som den paagældende Regering havde ment, er det dog sikkert, at ikke saa ganske faa af disse Penge var spildt. Men jeg maa — som jeg har sagt ved forskellige Lejligheder om forskellige Forslag — hævde, at ifølge de Erfaringer, man har — og Erfaringerne i den Henseende burde dog spille en vis Rolle —, er de Beløb, hvorom der har været Tale — skønt det saamænd i og for sig maaske kunde være vanskeligt nok at skaffe disse Penge —, saa smaa i Forhold til de Interesser, der har staaet paa Spil, at det efter min Overbevisning er fuldkommen givet, at selv om Forslagene var blevet gennemført, vilde der ikke derved kunne være opnaaet noget som helst afgørende. Heri er jeg faktisk enig med snart sagt alle Industriens Folk, selv om saa de paagældende Industrier har haft Repræsentanter, der har skrevet under paa et eller andet ud fra den Betragtning, at *nogen* Gavn kunde den paagældende Ting vel nok gøre. Det er naturligvis ogsaa muligt, at *nogen* Gavn havde de paagældende Foranstaltninger maaske kunnet gøre; men det er dog min Overbevisning, at nogen særdeles stor Nytte vilde de ikke have kunnet gøre.

Altsaa, man hævder fra den Side, at det er de Konservative, man i særlig Grad maa bebrejde, at de ikke har villet give de Bevillinger, der efter Regeringens Skøn vilde have bevirket, at Erhvervslivet var kommet til at ligge væsentligt bedre end nu. I Modsætning hertil maa jeg hævde, at en Bebrejdelse af den Art er i Sandhed ganske uberettiget. De Lovforslag, som er gennemført til Hjælp imod Krisen, har dog faaet det konservative Partis Stemmer; et enkelt — jeg tænker her paa Forslaget vedrørende Boligbyggeriet, der for øvrigt efter min Mening er det eneste Lovforslag, der vil kunne faa virkelig Betydning for Erhvervslivet — er blevet gennemført med det konservative Partis Stemmer imod Venstres.

Jeg maa altsaa hævde, at de Forslag, der er gennemført, har det konservative Folkeparti givet sin Støtte. Vi har ikke givet den ud fra den Betragtning, at vi tror synderligt paa, at det vil nytte meget,